॥ ಅಥ ಶ್ರೀ ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತೆ ॥

ಅಧ್ಯಾಯ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು

ಶ್ರೀ ಗಣೇಶಾಯ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸರಸ್ವತ್ಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಗುರುಭ್ಯೋ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಕುಲದೇವತಾಯೈ ನಮಃ ॥
ಶ್ರೀ ಸೀತಾರಾಮಚಂದ್ರಾಭ್ಯಾಂ ನಮಃ ॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾಯ ನಮಃ ॥

ಜಯ ಸದ್ಗುರೋ ಆನಂದಘನಾ । ಜ್ಞಾನ ರೂಪಾ ಪರಮ ಪಾವನಾ ।
ಜಯ ಜಯ ಹೇ ಭವಭಯ ನಿಕಂದನಾ । ಕಲಿಮಲದಹನಾ ಪರಿಪೂರ್ಣ ॥ 1

ನೀ ಆನಂದ ಸಾಗರನು ನಿನ್ನೊಳು । ಏಳುವವನೇಕ ವೃತ್ತಿ ಲಹರಿಗಳು ।
ಕೃಪೆ ತೋರುವೆ ನಿಜ ಭಕ್ತರೊಳು । ನೀನೇ ಅವುಗಳ ನಿವಾರಿಸಿ ॥ 2

ಮಬ್ಬು ಗತ್ತಲಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಹಾವು । ಅದೇ ಪ್ರಕಾಶದಲಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇರುವದು ಹಗ್ಗವು ।
ಮಬ್ಬುಗತ್ತಲು ಮತ್ತು ಪ್ರಕಾಶವು । ಎರಡರ ಉತ್ಪತ್ತಿ ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ॥ 3

ಸರ್ಪಾಕಾರದ ವೃತ್ತಿ ಮೂಡಿಸುವವ । ಅದನ್ನೇ ಹಗ್ಗದ ಆಕಾರದಲಿ ತೋರುವ ।
ನೀನೇ ಹೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವವ । ಅದ ನಿವಾರಿಸುವವನೂ ನೀನೇ ॥ 4

ಗಾಢಾಂಧಕಾರವಿದ್ದಾಗೆಲ್ಲ । ಸರ್ಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಹಗ್ಗವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ।
ವೃತ್ತಿಗಳೇಳಲು ಇರದಂತೆ ಸ್ಥಳವೆಲ್ಲ । ನಿರಾಕಾರನೂ ನೀನಾಗುವಿ ॥ 5

ಮುಂದೆ ನಿರಾಕಾರಕ್ಕೆ ಆಕಾರ । ಅದೂ ಸಂಧಿ ಪ್ರಕಾಶದ ಅವಸರ ।
ಅದರಿಂದ ಕಂಡಿತು ಸರ್ಪಾಕಾರ । ಈ ಆಭಾಸಕೆ ಕಾರಣನೂ ನೀನೇ ॥ 6

ಹೀಗೆ ದೃಶ್ಯಾದೃಶ್ಯಗಳ ಭಾವ । ಇದು ನಿನ್ನ ವೃತ್ತಿಯ ಆನಂದ ಭಾವ ।
ಭಾವಾಭಾವರಹಿತ ಸ್ವಭಾವ । ಇದರಂತವಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು ॥ 7

ಇಂತವನ ಬಗ್ಗೆ ಮೌನ ತಾಳಿದವು ಶೃತಿಗಳು । ಅಶೇಷ ಮುಖನನು ಸ್ತವಿಸಲು ।
ಶೇಷನೂ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪವ ತಿಳಿಯದಿರಲು । ನಾನಾರು ಅದನು ತಿಳಿಯಲು ॥ 8

ಬಾಬಾ ನಿನ್ನ ಸ್ವರೂಪ ದರ್ಶನ । ಅದರ ಹೊರತು ರುಚಿಸದು ಇನ್ನೇನ ।
ಎನಿಸುವದು ಅದರದೇ ಮಾಡಬೇಕು ಧ್ಯಾನ । ಕಣ್ಣೆದುರಿಗದನೇ ಇಡಬೇಕು ॥ 9

ಕೇವಲ ಶುದ್ಧ ಜ್ಞಾನ ಮೂರ್ತಿಯ । ಪಡೆಯಲು ಆತ್ಯಂತಿಕ ಸೌಖ್ಯಪೂರ್ತಿಯ ।
ಚರಣಗಳಲಲ್ಲದೇ ನಿನ್ನಯ । ಬೇರೆ ಗತಿ ಎಮಗೆ ಇಲ್ಲ ॥ 10

ಏನು ನಿನ್ನ ಆ ನಿತ್ಯದ ಬೈಠಕ । ದರ್ಶನಕೆ ಬರುವರು ಭಕ್ತರು ಅನೇಕ ।
ಇಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಚರಣದಲಿ ಮಸ್ತಕ । ಪ್ರೇಮದಿ ನಿಜ ಸುಖ ಸೂರೆಗೊಳ್ಳುವರು ॥ 11

ಅದೂ ನಿನ್ನ ಚರಣ ಹೇಗೆ । ಶಾಖಾ ಚಂದ್ರನ್ಯಾಯದ ಹಾಗೆ ।
ಪಾದಾಂಗುಷ್ಠವ ಹಿಡಿದಿರುವ ಬಗೆ । ದರ್ಶನ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಪೂರೈಸುವದು ॥ 12

ಕೃಷ್ಣ ಪಕ್ಷದ ಕೊನೆಯ ದಿನದಂದು । ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ಕತ್ತಲೆಯ ರಾತ್ರಿಯದು ।
ಕಳೆಯಲು ಚಂದ್ರ ದರ್ಶನದ ಲವಲವಿಕೆಯಾಗುವದು । ಸಹಜವಾಗಿದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೆ ॥ 13

ಆ ನಿಜಭಕ್ತರ ಲವಲವಿಕೆ । ಪೂರೈಸಲು ನೀ ಚರಣದೆಡೆಗೆ ।
ಬಲಗಾಲನಿಟ್ಟು ಎಡಮೊಣಕಾಲ ಮೇಗೆ । ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವಿ ಆ ಕಾಲದಲಿ ॥ 14

ವದ್ಯಪಕ್ಷದ ರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯಲು । ಚಂದ್ರನ ನೋಡಲು ಆತುರರಾಗಲು ।
ನೋಡುವರೆಲ್ಲರು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನೊಳು । ಆಕಾಶದೆಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಸಿ ॥ 15

ಎಡಗೈಯ ತರ್ಜನಿ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಾಂಗುಲಿಯೊಳು । ಶಾಖೆಯಂತೆ ಅಂಗುಷ್ಠವ ಹಿಡಿದಿರಲು ।
ಬಿದಿಗೆಯ ನಖಚಂದ್ರನು ಅಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯಲು । ಆ ದಕ್ಷಿಣಪಾದಾಂಗುಷ್ಠದ ಹತ್ತಿರ ॥ 16

ದರ್ಶನದ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ದೊಡ್ಡದು । ಆದರೆ ಆಕಾಶದಲಿ ಚಂದ್ರಬಿಂಬ ಕಾಣದು ।
ಆಗ ಜಾಣನೊಬ್ಬ ಹೇಳುವುದು । ಇದರೆದುರು ನಿಂತು ನೋಡಿರೆಂದು ॥ 17

ನೋಡಿರೀಗ ಇಬ್ಬೆರಳ ಮಧ್ಯದಲಿ । ಚಂದ್ರ ದರ್ಶನವಾಗುವದು ಎದುರಿನಲಿ ।
ಬಿಂಬವೂ ಚಿಕ್ಕದೇ ಆಗಿರಲಿ । ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ದೃಷ್ಟಿ ಗೋಚರವಾಯಿತು ॥ 18

ವೇಣೀಮಾಧವ ತಾನೇ ಎನಿಸಿ । ಗಂಗೆಯಮುನೆಯರ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ।
ದಾಸಗಣುನನು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿ । ಅಂಥ ಅಂಗುಷ್ಠದ ಮಹಿಮೆಯೇ ದೊಡ್ಡದು ॥ 19

ಸ್ನಾನ ಮಾಡಬೇಕು ಪ್ರಯಾಗ ತೀರ್ಥದಲಿ । ಎಂದು ಆಜ್ಞಾಪನೆಯ ಕೇಳುತಲಿ ।
ಪ್ರಯಾಗ ತಿಳಿ ನನ್ನಂಗುಷ್ಠದಲಿ । ದರ್ಶನವ ಮಾಡು ನೀನಿಲ್ಲಿಯೇ ॥ 20

ಬಾಬಾ ಹೀಗೆನ್ನಲು ತಲೆ । ದಾಸಗಣುವು ಇಡಲು ಚರಣದಲೇ ।
ಗಂಗೆ ಯಮುನೆಯರಿಬ್ಬರ ಜಲವಲ್ಲೇ । ಪ್ರಕಟವಾಯಿತಲ್ಲಾ ಕ್ಷಣದಿ ॥ 21

ಇಂಥ ಈ ಪ್ರಸಂಗ ಕಂಡು । ದಾಸಗಣೂ ಸುಂದರ ಪದ್ಯ ಬರೆದು ।
ಅಗಾಧ ಶಕ್ತಿ ಅಘಟಿತ ಲೀಲೆಯಿದು । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಕೇಳಲಿಚ್ಛಿಸಿದರೆ ॥ 22

ಸಾಯಿ ಸಚ್ಚರಿತ ನಾಲ್ಕನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲಿ । ದಾಸಗಣೂ ಹಾಡಿದರು ನಿಜವಾಣಿಯಲಿ ।
ಶ್ರೋತೃಗಳು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಓದಲು ಅಲ್ಲಿ । ಮತ್ತೆ ಹೊಸತನ ಕಂಡು ಬರುವದು ॥ 23

ಶಾಖಾ ಚಂದ್ರ ನ್ಯಾಯವೆನಿಸಿ । ಕಾಲ್ಹೆಬ್ಬೆರಳನು ಎರಡು ಬೆರಳ ಮಧ್ಯದಲಿರಿಸಿ ।
ಭಕ್ತರಿಗದು ತೋರಿಸಿ । ಸುಲಭ ಉಪಾಯವೆಂದು ಭಕ್ತರಿಗೆ ॥ 24

ಎನ್ನುವರು ನಿರಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಿ । ಎಲ್ಲರೆದುರು ತಲೆಬಾಗಿ ।
ಏಕ ಅಂಗುಷ್ಠ ಧ್ಯಾನದಲಿ ತೊಡಗಿ । ಸುಲಭ ಸಾಧನವಿದು ಭಕ್ತಿಗೆ ॥ 25

ಇನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಕಥಾನುಸಂಧಾನ । ಆಯಿತು ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹ ಕಥನ ।
ಮುಂದಿನ ಅಪೂರ್ವ ಚರಿತ್ರ ಶ್ರವಣ । ಲಕ್ಷವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿರಿ ॥ 26

ಶಿರಡಿಯಾಯಿತು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರ । ಬಾಬಾರಿಂದಾಗಿ ಅತಿ ಪವಿತ್ರ ।
ಯಾತ್ರಿಕರು ಬರುವರು ಮೂರೂ ಹೊತ್ತು । ಸತ್ಪಾತ್ರ ಪುಣ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ॥ 27

ಹತ್ತು ದಿಶೆಗಳಿಗೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ । ತಿಳಿದಿದೆಲ್ಲರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಇಲ್ಲವೇ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ।
ಸಾಯಿ ರೂಪದಲಿ ಇದು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವಾಗಿ । ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿರಡಿಯಲಿ ಅವತರಿಸಿದೆ ॥ 28

ಬಡವನಿರಲಿ ಇರಲಿ ಸಿರಿವಂತನು । ಸಮಸಮಾನರಾಗಿ ಕಾಣುವರೆಲ್ಲರನು ।
ಮಾಡಿ ತರ್ಕಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದ ಲೀಲೆಯನು । ಭಕ್ತ ಕಲ್ಯಾಣವನು ಸಾಧಿಸುವರು ॥ 29

ಏನು ಆ ನಿಸ್ಸೀಮ ಪ್ರೇಮಲತೆ । ನೈಸರ್ಗಿಕ ಜ್ಞಾನ ಸಂಪನ್ನತೆ ।
ಆತ್ಯಂತಿಕ ಸರ್ವಾತ್ಮ ಭಾವತೆ । ಇದರನುಭವ ಪಡೆದವರೇ ಧನ್ಯರು ॥ 30

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ದೃಢ ಮೌನದಿಂದಿರುವದು । ಅದೇ ಅವರ ಬ್ರಹ್ಮ, ಅವರ ಬ್ರಹ್ಮವ್ಯಾಖ್ಯಾನವಾಗುವದು
।ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಚೈತನ್ಯ ಆನಂದಘನನಾಗಿದ್ದು । ಭಕ್ತಗಣದಿಂದ ಪರಿವೇಷ್ಟಿತ ॥ 31

ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗೂಢಾರ್ಥದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮಾತು । ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಹಾಸ್ಯವಿನೋದ ನಡೆಯಿತು ।
ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸಂದಿಗ್ಧತೆಯನು ಬಿಟ್ಟು । ಸಿಟ್ಟಿಗೇಳುವದೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು ॥ 32

ಒಮ್ಮೆ ಭಾವಾರ್ಥ ಒಮ್ಮೆ ವಿವೇಕ । ಒಮ್ಮೆ ಸ್ವಷ್ಟ ಶಬ್ದಗಳಲಿ ನಿಶ್ಚಯಾತ್ಮಕ ।
ಹೀಗೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಅನೇಕ । ಪ್ರಕಾರದಲಿ ಉಪದೇಶ ಮಾಡುತಿದ್ದರು ॥ 33

ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ । ವಾಙ್ಮನೋಬುದ್ಧಿಗಳಿಗತೀತವಾಗಿ ।
ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೇ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ । ಅಕಲ್ಪಿತ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವರು ॥ 34

ಎಷ್ಟು ಮುಖಾವಲೋಕನ ಮಾಡಿದರೂ ಮನ ತಣಿಯದು । ಅವರೊಡನೆಷ್ಟು ಮಾತಾಡಿದರೂ ಸಾಲದು ।
ಅವರ ಸುದ್ದಿಗಳ ಕೇಳಿದಷ್ಟೂ ಬೇಕೆನಿಸುವದು । ಚಿತ್ತದಲಿ ಹರುಷ ಹಿಡಿಸದು ॥ 35

ಪರ್ಜನ್ಯ ಧಾರೆಗಳನೆಣಿಸಬಹುದು । ಗಾಳಿಯನು ಗಂಟಿನಲಿ ಕಟ್ಟಬಹುದು ।
ಆದರೆ ಈ ಸಾಯಿಯ ಚಮತ್ಕಾರಗಳದು । ಯಾರು ಅಳತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರು ॥ 36

ಇರಲಿನ್ನು ಮುಂದಿನ ಕಥೆಯನು । ಸಾಯಿಗಿರುವ ಭಕ್ತ ರಕ್ಷಣೆಯ ಚಿಂತೆಯನು ।
ಅಂತೆಯೇ ದುರ್ಧರ ಪ್ರಸಂಗಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನು । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತರಾಗಿ ಆಲಿಸಬೇಕು ॥ 37

ಹೇಗೆ ಭಕ್ತರ ಗಂಡಾಂತರ । ತಿಳಿದು ಕೊಟ್ಟವರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ।
ದೂರ ಮಾಡಿ ಅದ ನಿಜ ಪದದಲಿ ಸ್ಥಿರ । ಮಾಡುವ ಕಲ್ಯಾಣತರರು ॥ 38

ಇದೇ ಅರ್ಥದ ಒಂದು ಕಥೆ । ಹಿಡಿಸೀತು ನಿಮಗೆ, ಶ್ರವಣೋತ್ಸುಕತೆ ।
ಬೆಳೆಸೀತು ಸಮಾಗಮದ ಮಧುರತೆ । ಭಾವಿಕರಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆ ಬೆಳೆದೀತು ॥ 36

ಇರಲಿ ಹೀನ, ದೀನ ಅಸಹಾಯಕರು । ಸಾಯಿ ಕಥೆಯನು ಇಷ್ಟಪಡುವರು ।
ಪ್ರತಿಕ್ಷಣಕೂ ಸಾಯಿಯ ನಾಮ ಜಪಿಸುವರು । ಅಂತವರ ಪರತೀರಕೊಯ್ಯುವರು ॥ 40

ಕಾಕಾಸಾಹೇಬ ಮಿರಿಕರ । ನಿವಾಸಸ್ಥಾನ ಅಹಮದನಗರ ।
ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಸರಕಾರ । ಸರದಾರ ಪದವಿಯನಿತ್ತಿತು ॥ 41

ಕರ್ತವ್ಯ ತತ್ಪರನಾದ ಅವರ ಮಗ । ಕೋಪರಗಾಂವದ ಮಾಮಲೇದಾರನಾದಾಗ ।
ಚಿಥಳಿಯ ಪ್ರವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ । ಶಿರಡಿಗೆ ದರ್ಶನಕೆ ಬಂದರು ॥ 42

ಮಶೀದಿಯಲಿ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು । ಬಾಬಾರ ಚರಣದಲ್ಲಿ ಮಸ್ತಕವಿಟ್ಟು ।
ಬಳಿಕ ಕ್ಷೇಮ ಕುಶಲ ಕೇಳಿಯಾಯಿತು । ಹಾಗೇ ಮಾತುಕಥೆ ನಡೆಯಿತು ॥ 43

ಅಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದರು । ಮಾಧವರಾಯರೂ ಹತ್ತಿರದಲೇ ಇದ್ದರು ।
ಕಥಾಮೃತದಲಿ ಸವಿ ಇದ್ದವರು । ಈ ಹೊಸತನವನು ಸವಿಯಿರಿ ॥ 44

ಹೇಗೆ ಭಾವೀ ಸಂಕಟದ ಸೂಚನೆ । ಉಪಾಯ ಸಹಿತವಾಗಿ ಆದರ ನಿವಾರಣೆಯ ಯೋಜನೆ ।
ಮಾಡಿ ಹೇಗೆ ಮಾಡುತಿದ್ದರು ಭಕ್ತರ ರಕ್ಷಣೆ । ಅಘಟಿತ ಘಟನೆ ಬಾಬಾರದು ॥ 45

ಬಾಬಾ ಮಿರೀಕರರಿಗೆ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ । ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದರು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲಿ ।
"ಗೊತ್ತಿರುವಳೇ ನಿಮಗೆ ಇಲ್ಲಿ । ಆ ನಮ್ಮ ದ್ವಾರಕಾಮಾಯಿ ಎಂಬವಳು" ॥ 46

ಬಾಳಾಸಾಹೇಬರಿಗಂತೂ ಇದು । ಏನೆಂದೇ ಅರ್ಥವಾಗಲೊಲ್ಲದು ।
"ನೋಡಿ ಇದೇ ನಮ್ಮ ದ್ವಾರಕಾಮಾಯಿ ಇರುವದು" । ಎಂದು ಬಾಬಾ ನುಡಿದರು ॥ 47

ನಮ್ಮ ದ್ವಾರಕಾ ಮಾತೆ ಇವಳು । ಈ ಮಶೀದಿಯ ಅಂಕದಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ।
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿರ್ಭಯತೆ ನೀಡುವಳು । ಚಿಂತೆಯ ಸುದ್ದಿಯೇ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ ॥ 48

ಈ ಮಶೀದಿ ಮಾಯಿ ಬಲು ಕೃಪಾಳು । ಸಾಧು ಭಕ್ತರಿಗೆ ಇವಳೇ ತಾಯಿಯಾಗಿರುವಳು ।
ಯಾರಿಗೆ ಎಂಥ ಅಪಾಯವೂ ಒದಗಲು । ಅಲ್ಲಿಯೇ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವಳು ॥ 49

ನೋಡಿದರೊಮ್ಮೆ ಇವಳಂಕದಲಿ ಕುಳಿತು । ತಿಳಿಯಿರಿ ಅವರ ಸಂಕಟ ಕಳೆಯಿತು ।
ಇವಳ ನೆರಳಲ್ಲಿ ಆಸರೆ ಪಡೆದರೆ ಕಿಂಚಿತ್ತು । ಸುಖಾಸನದಲಿ ಅವ ಮಲಗಿದಂತೆ ॥ 50

ಇದೇ ದ್ವಾರಕಾ, ದ್ವಾರಾವತಿ" ಇಷ್ಟು । ಹೇಳಿ ಬಾಬಾ ಅವಗೆ ವಿಭೂತಿಯನಿತ್ತು ।
ಶಿರದಲಿ ಅಭಯ ಹಸ್ತವನಿಟ್ಟು । ಮಿರೀಕರನಾಗ ಹೊರಟು ನಿಂತ ॥ 51

ಮತ್ತೆ ಬಾಬಾರಿಗೆನಿಸಿದ್ದು । ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಕು ಅವನಿಗೆಂದು ।
ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಲಂಬೂಬಾಬಾನದು । ಮತ್ತು ಅವನ ವೈಚಿತ್ರ್ಯ ॥ 52

ಎಡಮೊಳಕೈಯನ್ನು ಬಲ ಅಂಗೈಯ್ಯಲ್ಲಿರಿಸಿ । ಅದರಿಂದ ಗುರುತು ಮಾಡಿ ತೋರಿಸಿ ।
ಆ ಎಡಗೈಯ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಆಚೀಚೆ ಅಲುಗಿಸಿ । ನುಡಿದರು, ಹೀಗೆ ಭಯಂಕರನಿರುವನವ ॥ 53

ಆದರೂ ಅವನು ನಮಗೇನು ಮಾಡುವನು ನಾವಿರಲು । ನಮ್ಮ ದ್ವಾರಕಾಮಾಯಿಯ ಮಕ್ಕಳು ।
ಅವಳಗಾಧ ಕೃತಿಯನರಿಯಲು । ಮೌನದಲ ನೋಡುತ್ತಿರಬೇಕು ॥ 54

ದ್ವಾರಕಾಮಾಯಿ ಕಾಯುವಳೆಮ್ಮನು । ಆಗ ಆ ಲಂಬೂಬಾವಾ ಏನು ಮಾಡುವನು ।
ಉಳಿಸುವನ ಮುಂದೆ ಅಳಿಸುವನ ಗತಿ ಏನು । ಏನು ಎಷ್ಟೆಂದು ತಿಳಿಯುವದು ॥ 55

ಇದೇ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬಾಬಾರು ಇಂತು । ಬಿಟ್ಟ ಈ ಮಾತು ಏತಕೆ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿತ್ತು ।
ಮಿರೀಕರರೊಡನಿದರ ಸಂಬಂಧವೆಲ್ಲಿ ಬಂತು । ಇದೇ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ॥ 56

ಬಾಬಾರ ಕೇಳಬೇಕೆಂದರೆ ಧೈರ್ಯವೆಲ್ಲಿ । ಹಾಗೇ ಶಿರವನಿಟ್ಟು ಚರಣಗಳಲಿ ।
ಚಿಥಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಹೊತ್ತಾಗವದೋ ಎಲ್ಲಿ । ಎಂದು ಮಿರೀಕರರು ನಡೆದರು ॥ 57

ಮಾಧವರಾಯರೂ ಜೊತೆಗಿದ್ದರು । ಇಬ್ಬರೂ ಮಂಟಪದ್ವಾರಕ್ಕೆ ಬಂದರು ।
"ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಬಂದು ಹೋಗಿಲ್ಲಿ"ಎಂದು ಕರೆದರು । ಬಾಬಾ ಮಾಧವರಾಯನನು ತಿರುಗಿ ॥ 58

ಎಂದರು, "ನೀನೂ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸಿದ್ಧತೆ । ಹೋಗು ಈಗ ಅವನ ಜೊತೆ ।
ಚಿಥಳಿಯಲಿಷ್ಟು ಅಡ್ಡಾಡಿ ಬರುವಿಯಂತೆ । ಬಹಳ ಮೋಜು ಎನಿಸೀತು" ॥ 59

ಕೂಡಲೇ ಶ್ಯಾಮಾ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದು । ಮಿರೀಕರರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ।
ನಿಮ್ಮ ಟಾಂಗೆಯಲೇ ನನಗೂ ಇಂದು । ಚಿಥಳಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂದ ॥ 60

ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುವೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ । ಒಂದೇ ಕ್ಷಣದಲಿ ಬರುವೆ ತಿರುಗಿ ।
ಬಾಬಾ ಎನ್ನುವರು ನಿಮ್ಮ ಜೊತೆಯಾಗಿ । ನಾನೂ ಚಿಥಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ॥ 61

ಮಿರೀಕರರೆಂದರು ಅವರಿಗೆ । ಇಷ್ಟು ದೂರ ಚಿಥಳಿಯವರೆಗೆ ।
ಬರುವ ಕಾರಣವಾದರೂ ಏನಿದೆ ನಿಮಗೆ । ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆಯೇಕೆ ॥ 62

ಮಾಧವರಾಯರು ತಿರುಗಿ ಬಂದು । ಬಾಬಾರೆದುರು ಹೇಳಿದರು ಮಾತು ನಡೆದದ್ದು ।
ಬಾಬಾ ಎಂದರು "ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ಇದು । ನಮ್ಮದೇನು ಹೋಗುವದು ಅದರಿಂದ ॥ 63

ಮಂತ್ರ, ತೀರ್ಥ, ದ್ವಿಜ, ದೇವರು । ದೈವಜ್ಞ, ವೈದ್ಯ ಅಥವಾ ಗುರು ।
ಇದರಲಿ ಯಾವ ರೀತಿ ಭಾವವಿಟ್ಟಿರುವರು । ಅದರಂತೆ ಫಲವ ಪಡೆವರವರು ॥ 64

ನಾವು ನಿತ್ಯ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನೇ ಬಯಸುವದು । ಉಪದೇಶದ ಅರ್ಥವೂ ಸರಿಯಾಗೇ ಇರುವದು ।
ಯಾರ ಕರ್ಮದಲಿ ಹೇಗೆ ಇರುವದು । ಅದರಂತೆಯೇ ನಡೆಯುವದು ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿ" ॥65

ಅಷ್ಟರಲಿ ಎನಿಸಿತು ಮಿರೀಕರರಿಗೆ । ಮನ್ನಣೆ ಕೊಡಬೇಕು ಬಾಬಾರ ಮಾತಿಗೆ ।
ಗುರುತು ಮಾಡಿದರು ಮಾಧವರಾಯರಿಗೆ । ಹೊರಡಿರೆಂದರು ಚಿಥಳಿಗೆ ॥ 66

ಆಗ ಅವರೆಂದುರು ನಿಲ್ಲಿರಿ ಬರುವೆನು । ಬಾಬಾರ ಅನುಜ್ಞೆಯ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪಡೆಯುವೆನು ।
ಆಗಲೆಂದ ಕೂಡಲೇ ತಿರುಗಿ ಬರುವೆನು । ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ॥ 67

ಹೊರಟಿದ್ದೆ ನಾ ನೀವೇ ತಿರುಗಿ ಕಳಿಸಿದ್ದು । ಬಾಬಾ ಎಂದರು ಆಯಿತು ಒಳ್ಳೆಯದು ।
ಅದರಿಂದ ನಮ್ಮದೇನು ಹೋಗುವದು । ಎಂದು ನನ್ನ ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಿದರು ॥ 68

ಅದಕೆ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಕೇಳಿ ನೋಡುವೆ । ಆಗಲೆಂದ ಕೂಡಲೇ ಬಂದು ಬಿಡುವೆ ।
ಅವರು ಹೇಗೆನ್ನುವರೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವೆ । ಅವರಾಜ್ಞೆಯ ದಾಸ ನಾನು ॥ 69

ಬಾಬಾರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅವರು । ಮಿರೀಕರರೆನಗೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದರು ।
ಚಿಥಳಿಗೆ ತಮ್ಮೊಡನೆ ಕರೆದೊಯ್ಯುವರು । ತಮ್ಮ ಆಜ್ಞೆಯ ಕೇಳಿರುವರು ॥ 70

ಆಮೇಲೆ ಸಾಯಿ ನುಡಿದರು ಸೂಸಿ ಮುಗುಳ್ನಗು । "ಆಗಲಿ ಕರೆದೊಯ್ದರೆ ಜೊತೆಯಲಿ ಹೋಗು ।
ಮಶೀದಿ ಮಾಯಿ ಹೆಸರಿರುವಾಗ ಇವಳಿಗೂ । ತನ್ನ ಬಿರುದನು ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟಾಳು ॥71

ತಾಯಿಯೆಂದರೆ ತಾಯಿಯೇ ಅವಳು ಮಮತೆಯವಳು । ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಅತೀ ಕನಿಕರ ಉಳ್ಳವಳು ।
ಆದರೆ ಮಕ್ಕಳೇ ಶ್ರದ್ಧಾವಿಹೀನರಾಗಲು । ಅವಳವರ ರಕ್ಷಿಸುವದು ಹೇಗೆ" ॥ 72

ಆಮೇಲೆ ನಮಿಸಿ ಸಾಯಿ ಚರಣಕೆ । ಮಾಧವರಾಯರು ಸಿದ್ಧರಾದರು ಹೊರಡುವದಕೆ ।
ಬಂದು ಮಿರೀಕರರಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕೆ । ತಾಂಗೆಯಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು ॥ 73

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಚಿಥಳಿಗೆ ಹೋದರು । ದಾರಿಕಾಯ್ದು ಅಲ್ಲಿಯ ಅಧಿಕಾರದವರು ।
ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು ಏಕೋ ಬರಲಿಲ್ಲೆಂದರು । ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು ॥ 74

ಮಾರುತಿಯ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ । ಇಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸೌಕರ್ಯವಿತ್ತಲ್ಲಿ ।
ಆಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರೂ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ । ಹೋಗಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡರು ॥ 75

ಒಂದು ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು । ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿಯಾಯಿತು ।
ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು । ಆಡುತ್ತ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲಿ ಕುಳಿತರು ॥ 76

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ವೃತ್ತಪತ್ರ । ಮಿರೀಕರರು ಕುಳಿತರು ಓದುತ್ತ ।
ಯಾವುದೋ ಸುದ್ದಿಯಲಿ ತೊಡಗಿತು ಚಿತ್ತ । ಆಗ ಅಲ್ಲೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ನಡೆಯಿತು ॥ 77

ಆ ಸಮಯದಲಿ ಸರ್ಪವೊಂದು । ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ।
ಕುಳಿತಿತ್ತು ಸುರಳಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು । ಎಲ್ಲರ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ॥ 78

ಮಿರೀಕರರ ನಡುವಿಗೆ । ಇದ್ದ ಶೆಲ್ಲೆಯ ಶೆರಗಿಗೆ ।
ಆಸನವದು ಇತ್ತು ಮೆತ್ತಗೆ । ಭಯವಿಲ್ಲದೆ ಶಾಂತವಾಗಿ ಕುಳಿತಿತ್ತು ॥ 79

ಮುಂದೆ ಸರಿಯಲು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲಗೆ । ಕಾಗದದ ಸುರುಸುರು ಸಪ್ಪಳವಾಗೆ ।
ಆ ಸಪ್ಪಳದಿಂದ ಯಾರು ಹೇಗೆ । ಸರ್ಪವಿದ್ದಿತೆಂದು ಶಂಕಿಸಿಯಾರು ॥ 80

ಇಂಥ ಭಯಂಕರ ಪ್ರಸಂಗವಿದ್ದರೂ । ಪತ್ರಿಕೆ ಓದುವುದರಲ್ಲೇ ಗುಂಗಾಗಿದ್ದರು ಮಿರೀಕರರು ।
ಅವರ ಜವಾನನ ಮನದಲ್ಲಿ ಆದರೂ । ಕಲ್ಪನೆ ಏನೋ ಬಂದಿತು ॥ 81

ಈ ಸಪ್ಪಳ ಬರುವದೆಲ್ಲಿಂದ । ಯಾಕೆ ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ।
ಎಂದು ದೀಪವ ಮೇಲೆತ್ತಿದ । ಲಂಬೂ ಮಹಾರಾಜರ ಕಂಡ ॥ 82

ಕಂಡೊಡನೆ ಅವ ಹೆದರಿದ । ಹಾವು ಹಾವು ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನುಡಿದ ।
ಮಿರೀಕರರಿಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ । ಸರ್ವಾಂಗ ಕಂಪಿಸತೊಡಗಿತು ॥ 83

ಶ್ಯಾಮರಾಯರೂ ವಿಸ್ಮಿತರಾದರು । ಎಂದರು ಬಾಬಾ ಇದನೇನು ಮಾಡಿದರು ।
ಇಲ್ಲದ ವಿಘ್ನವನೆಲ್ಲಿಂದ ತಂದರು । ಇನ್ನು ಇದ ಪರಿಹರಿಸಲೇಬೇಕು ॥ 84

ಆಮೇಲೆ ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗವ ಕಂಡು । ಸಿಕ್ಕಿತು ಯಾರ ಕೈಗೆ ಯಾವುದು ।
ಧಾವಿಸಿದರವುಗಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು । ಪದರವನಿಷ್ಟೂ ಆಗಗೊಡೆದೆ ॥ 85

ಆಗ ಆ ಸರ್ಪವು ನುಡುವಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ । ನೋಡಿದರು ಸರಿಯುವದ ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲಗೆ ।
ಸರ್ಪವೆಂಥದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನರ್ಥತೆಯೇ ಹೀಗೆ । ಇಳಿದು ಹೋಗುತಿದೆ ಎನಿಸಿತು ॥ 86

ನೋಡ ನೋಡುತ್ತ ಗ್ರಹಣ ಬಿಟ್ಟಿತು । ಮೊದಲೇ ಕೋಲುಗಳೆನೆಲ್ಲರೂ ಎತ್ತಿಯಾಗಿತ್ತು ।
ಧಡಧಡನೇ ಹಾವಿನ ಮೇಲೆ ಏಟು ಬಿತ್ತು । ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು ॥ 87

ಈ ರೀತಿ ಅರಿಷ್ಟ ಕಳೆಯಿತು । ನೋಡಿ ಮಿರ್ರೀಕರರ ಕಂಠ ಗದ್ಗದಿತವಾಯಿತು ।
ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರೀತಿ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು । ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ಮೇಲೆ ಆಗ ॥ 88

ದುಃಖದ ಭರ ಇಳಿಯಿತು । ಕಣ್ಣಿನಲಿ ಪ್ರೇಮ ಹರಿಯತೊಡಗಿತು ।
ಎಂಥ ಅರಿಷ್ಟವಿಂದು ದೂರಾಯಿತು । ಬಾಬಾರಿಗೆ ಇದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ॥ 89

ಹೇಗೆ ಈ ಗಂಡಾಂತರ ದೂರಾಯಿತು । ಆಗಲೇ ಬಾಬಾ ಸೂಚನೆಯನಿತ್ತು ।
ಬೇಡೆಂದರೂ ಟಾಂಗೆಯಲಿ ಇಂತು । ಶಾಮನನು ಕಳಿಸಿದರು ಸಹಾಯಕೆ ॥ 90

ದಯೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ತುಂಬಿದೆ ಅವರಲ್ಲಿ । ಎಂಥ ಅಂತರ್ದೃಷ್ಟಿ ಇರುವದದವರಲ್ಲಿ ।
ಮುಂಬರುವ ಸಂಕಟವ ತಿಳಿದು ಮೊದಲಲ್ಲಿ । ಎಷ್ಟೊಂದು ಸುಂದರ ವಾರ್ತೆಯನೇ ಹೇಳಿದರು ॥ 91

ದರ್ಶನದ ಮಹಾತ್ಮ್ಯವ ತೋರಿದರು । ಮಶೀದಿಯ ಮಹತ್ವವ ಬಿಂಬಿಸಿದರು ।
ನಿಜಪ್ರೇಮವ ನಿದರ್ಶನಕೆ ತಂದರು । ಸಹಜ ಲೀಲೆಯ ತೋರಿಸಿ ॥ 92

ಒಮ್ಮೆ ದೊಡ್ಡ ಜ್ಯೋತಿಷಿಯೊಬ್ಬ । ನಾನಾ ಡೇಂಗಳೆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ।
ಶ್ರೀಮಂತ ಬುಟ್ಟಿಯವರ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದ । ಏನೆಂದನವರಿಗದ ಕೇಳಿ ॥ 93

ಈ ಹೊತ್ತಿನ ದಿನ ಬಹಳ ಅಶುಭವಿದ್ದು । ತಮಗೆ ಗಂಡಾಂತರವಿರುವದು ।
ಆದರೂ ಧೈರ್ಯಗೆಡಬಾರದು । ಬಹಳ ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರಬೇಕು ॥ 94

ಡೇಂಗಳೆಯವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಲು । ಬಾಪೂ ಸಾಹೇಬರು ಅಸ್ವಸ್ಥರಾದರು ಚಿತ್ತದೊಳು ।
ತಿರುತಿರುಗಿ ಚಿಂತೆ ಎನಿಸುತಿರಲು । ದಿನವೇ ಕಳೆಯದಂತಾಯಿತು ॥ 95

ಆಮೇಲೆ ನಿತ್ಯದ ವೇಳೆಗೆ । ಭಕ್ತರು ಹೊರಟರು ಮಶೀದಿಗೆ ।
ಬಾಪೂ ಸಾಹೇಬ ನಾನಾ ಆದಿಯಾಗೆ । ಬಾಬಾರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತರು ॥ 96

ಕೂಡಲೇ ಬಾಬಾ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ಕೇಳಿದರು । "ಇದೇನು ಈ ನಾನಾ ಏನನ್ನುವರು ।
ಏನು ಅವರು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಬೇಕನ್ನುವರು । ಆ ಭೀತಿ ತಮಗೆಷ್ಟೂ ಇಲ್ಲ ॥ 97

ಹೇಗೆ ಹೊಡೆಯುವೆಯೋ ಹೊಡೆದು ನೋಡು । ಅವರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು" ।
ಇದಾದ ನಂತರ ನಡೆದದ್ದು । ಮುಂದಿನ ಚಮತ್ಕಾರವ ನೋಡಿರಿ ॥ 98

ಆ ದಿನ ಸಂಜೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ । ಬಾಪೂಸಾಹೇಬರು ಶೌಚವಿಧಿಗೆ ।
ಶೌಚಕೂಪಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ್ಯೆ । ಸರ್ಪವೊಂದು ಬಂದಿತಲ್ಲಿ ॥ 99

ಆ ಭಯಂಕರ ವಿಘ್ನವ ನೋಡಿ । ಬಾಪೂ ಸಾಹೇಬರು ಬಂದರು ಹೊರಗೋಡಿ ।
ಅವರ ಆಳು ವಿಚಾರಮಾಡಿ । ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಕೊಲಬೇಕೆಂದದ ॥ 100

ಆಳು ಲಹಾನು ಬಂದ ಕಲ್ಲನ್ನೆತ್ತಿಕೊಂಡು । ಬಾಪೂ ಸಾಹೇಬರು ಅವನನ್ನು ತಡೆದು ।
ಹೋಗು ಬಾ ಕೋಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು । ಈ ಕೆಲಸದಲಿ ಅವಸರ ಸರಿಯಲ್ಲ ॥ 101

ಆಳು ಹೋದ ಕೋಲು ತರಲು । ಹಾವು ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೇರಬೇಕೆನುತಿರಲು ।
ತೂಕ ತಪ್ಪಿ ಜಾರಿ ಬೀಳಲು । ಸರಿಯಾಗಿ ತೂತಿನಲೇ ಹೋಯಿತು ॥ 102

ಅಲ್ಲಿಂದ ಅದು ಓಡಿ ಹೋಯಿತು । ಹೊಡೆಯುವ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲದಾಯಿತು ।
ನೆನಪಾಯಿತಾಗ ಬಾಬಾರ ಮಾತು । ಇಬ್ಬರದೂ ಸಂಕಟ ನಿವಾರಣೆಯಾಯಿತು ॥ 103

ಸಾಯಿ ಸಮಾಗಮದ ಈ ಸಂಭ್ರಮವನು । ಕಣ್ಣಿಂದ ನೋಡಿದ ಭಾಗ್ಯವಂತನು ।
ಅವನಿಂದ ಮರೆಯಲು ಅದನು । ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಆಗಲಾರದು ॥ 104

ಎಂಥೆಂಥ ಪ್ರತ್ಯಂತರಗಳ । ತೋರಿ ಸೆಳೆದರು ಭಕ್ತರಗಳು ।
ವರ್ಣನೆ ಮುಗಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ । ಕಾಗದವೇ ಮುಗಿದು ಹೋದೀತು ॥ 105

ಹೀಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಯದಲ್ಲಿ । ಎರಡು ಪ್ರಹರ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ।
ನಡೆಯಿತಿದು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ । ಬಾಬಾ ಅವರ ಎದುರಿಗೆ ॥ 106

ಕೋಪರಗಾವ ತಾಲೂಕಿನಲಿ ಕೋರಾಳೆ ಎಂಬುದು । ಹೊಲಮನೆಗಳಿದ್ದ ಊರು ಅವನದು ।
ಹೆಸರವನಿಗೆ ಅಮೀರಶಕ್ಕರನೆಂದು । ಸಾಯಿ ಪದದಲಿ ಭಕ್ತಿಯವನಿಗೆ ॥ 107

ಕಟುಕರವನವನು ಉದ್ಯೋಗದಲಿ ದಳ್ಳಾಳಿ । ವಾಂದ್ರೆಯಲ್ಲವನ ಸುದ್ದಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ।
ಬೇನೆಯಿಂದ ಬಹಳ ಬಳಲಿ । ಬಹಳ ಬಲಹೀನನಾದನು ॥ 108

ಸಂಕಟ ಬಂದಾಗ ದೇವರ ನೆನಪಾಯಿತು । ಆಗ ಧಂದೆಯ ಉಸಾಬರಿಯನು ಬಿಟ್ಟು ।
ಕೊಡುಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯವಹಾರವನು ಮುಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು । ಶಿರಡಿಗೆ ಓಟಕಿತ್ತಿದನು ॥ 109

ಕುಂತಿ ಪಂಚ ಪಾಂಡವರ ತಾಯಿ ಇರಲು । ಅಜ್ಞಾತ ಮತ್ತು ವನವಾಸದೊಳು ।
ಅನಂತ ಅಪಾಯಗಳನೆದುರಿಸಿ ಕಷ್ಟ ಬಟ್ಟಳು । ಆದರೂ ದೇವರಲಿ ಅಪಾಯಗಳನೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು ॥110

ಎಂದಳು ದೇವಾ ನಾ ಬೇಡುವೆ ನಿನಗೆ । ಸೌಖ್ಯವನು ಕೊಡು ಅದನು ಬಯಸುವ ಇತರರಿಗೆ ।
ನಿರಂತರ ದುಃಖ ಪರಂಪರೆಯನೇ ಕೊಡು ಎನಗೆ । ಅದರಿಂದ ನಿನ್ನ ನಾಮವು ಮರೆಯದಿರಲಿ ॥ 111

ಇದನ್ನೇ ನಾ ನಿನ್ನಲಿ ಬೇಡುವದು । ಕೊಡುದ್ದರೆ ನನಗೆ ಅದನೇ ಕೊಡುವದು ।
ಆದೀತಾಗ ನಿನ್ನ ನಾಮದ್ದು । ಅಖಂಡ ಪಠಣ ಎನ್ನ ಕಂಠಕೆ ॥ 112

ಹಗಲಿರುಳು ಶ್ರೋತೃ ಮತ್ತು ವಕ್ತಾರ । ಇದನೇ ಬೇಡುವ ಸಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ।
ಮರೆಯದಿರಲೆಂದೂ ನಿನ್ನ ಹೆಸರ । ನಿನ್ನಡಿಯಲೆಮಗೆ ಸ್ಥಳ ಕೊಡು ॥ 113

ಅಮೀರನು ಬಾಬಾರಿಗೆ ವಂದಿಸಿ । ವಿಧಿಯುಕ್ತ ಬಾಬಾರ ಹಸ್ತ ಚುಂಬಿಸಿ ।
ವ್ಯಾಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಸವಿಸ್ತರ ನಿವೇದಿಸಿ । ದುಃಖ ವಿಮೋಚನೆಯ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ ॥ 114

ವಾತವಿಕಾರವಾದದ್ದಕ್ಕೆ । ಕೇಳಿದ ಪ್ರತಿಕಾರವನದಕ್ಕೆ ।
ಬಾಬಾ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರವಿತ್ತರದಕೆ । ಚಾವಡಿಯಲ್ಲೇ ಉಳಿಯಬೇಕು ನೀನೆಂದು ॥ 115

ಮಶೀದಿಯಿಂದ ತಪ್ಪದೇ । ರಾತ್ರಿ ಬಾಬಾ ಚಾವಡಿಗೆ ಹೋಗುವದೇ ।
ಒಂದು ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಮಧ್ಯೆ । ಅಲ್ಲಿ ಅಮೀರನ ವಸತಿಯಾಯಿತು ॥ 116

ಅಮೀರನಿಗೆ ಸಂಧಿವಾತದ ತೊಂದರೆ ಬಹಳಾಗಿತ್ತು । ಎಲ್ಲಾದರೂ ಊರಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದಾಗಿತ್ತು ।
ಕೋರಾಳೆಗೇ ಹೋದರೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು । ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು ॥ 117

ಚಾವಡಿ ಬಹಳ ಹಳೆಯದಿತ್ತು । ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆಲ್ಲ ಜೀರ್ಣವಾಗಿತ್ತು ।
ಹಲ್ಲಿ ಓತಿಕಾಟ ಚೇಳುಗಳ ಬೀಡಾಗಿತ್ತು । ಅವೆಲ್ಲ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಲಿ ಓಡಾಡುತಿದ್ದವಲ್ಲಿ ॥ 118

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವರು ಕುಷ್ಟಿಗಳು । ಎಂಜಲು ತಿನ್ನುತಿರುವವು ನಾಯಿಗಳು ।
ಅಮೀರನಿಗೆ ಕಷ್ಟ ಬಲು । ಆದರೆ ಬಾಬಾರೆದುರು ಏನೂ ನಡೆಯದು ॥ 119

ಹಿಂದಿನ ಭಾಗದಲಿ ಕಸ ತುಂಬಿತ್ತು । ಸಾವಿರ ತೂತುಗಳು ಮೊಳಕಾಲಿನಷ್ಟು ।
ದುಃಸ್ಥಿತಿ ನಾಯಿಗಿಂತ ಕಡೆಯಾಯಿತು । ಅದೊಂದು ಜನ್ಮದ ಯಾತ್ರೆಯೇ ನಡೆದಂತೆ ॥ 120

ಮೇಲಿಂದ ಮಳೆ, ಕೆಳಗೆ ತೇವ । ತಗ್ಗು ದಿನ್ನಿಯಾದ ಸಮವಿಲ್ಲದ ನೆಲವು ।
ಮೇಲೆ ಚಳಿಗಾಳಿಗಳ ಸೆಳವು । ಅಮೀರನ ಮನಕೆ ಇದೇ ಚಿಂತೆ ॥ 121

ಶರೀರದ ಸಂದುಗಳೆಲ್ಲ ಹಿಡಿದರೆ । ಮಳೆಗಾಳಿಗಳಿರುವ ಸ್ಥಳ ಬೇರೆ ।
ನೆಲದ ತೇವ ಎಷ್ಟೆಂದರೆ । ಇದಕೆಲ್ಲ ಮದ್ದು ಬಾಬಾರ ವಚನ ಮಾತ್ರ ॥ 122

ಬಾಬಾ ಹೇಳಿದ್ದರವನಿಗೆ ಗಟ್ಟಿ ಮಾತಿನಲಿ । ಗಾಳಿ, ಮಳೆ ತೇವ ಏನೇ ಇರಲಿ ।
ನೆಲ ತಗ್ಗದಿನ್ನೆಗಳಿಂದ ಅಸಮವಾಗಿರಲಿ । ಅದರ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬಾರದು ॥ 123

ಆ ಸ್ಥಾನವಿದ್ದರೂ ವಿಕಲ್ಪಾಸ್ಪದ । ಸಾಯಿ ಸಮಾಗಮವೇ ಮಹಾಪ್ರಸಾದ ।
ಅವರ ವಚನವೇ ಇಲ್ಲಿ ಔಷಧ । ಅದನೇ ಸುಖವೆಂದುಕೊಂಡು ಇರುತಿದ್ದ ॥ 124

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ । ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಿತ್ತು ಅಮೀರನಿಗೆ ।
ಅಪ್ಪಣೆ ಇರಲಿಲ್ಲ ಹೋಗಲು ಮಶೀದಿಗೆ । ದರ್ಶನಕ್ಕೂ ಬಂಧನ ಮಾಡಿದ್ದರು ॥ 125

ಚಾವಡಿ ಏರಲು ಅಲ್ಲೇ ಎದುರಿಗೆ । ನಡುಮಧ್ಯದಲಿ ಹಾಸಿ ಹಾಸಿಗೆ ।
ಆ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ । ಅಮೀರ ಶಕ್ಕರನಿದ್ದನು ॥ 126

ಸಂಧಿವಾತವು ಮೈಲಿ ಬೇರೂರಿತ್ತು । ಹೊರ ಲಕ್ಷಣವೆಲ್ಲ ವಿಪರೀತವಾಗಿತ್ತು ।
ಆದರೂ ಅಂತರದಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿತ್ತು । ಅದರಿಂದೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಯಿತು ॥ 127

ಆದರೂ ಚಾವಡಿಯಂಥ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ । ಇರಲು ಹೇಳಿದ್ದರು ಅವನಿಗಲ್ಲಿ ।
ಅದರಿಂದ ಬಾಬಾರ ದರ್ಶನವಾಗುವಲ್ಲಿ । ಪ್ರಯಾಸವಾಗುತಿರಲಿಲ್ಲ ॥ 128

ಅದೂ ಸಂಜೆ ಮುಂಜಾನೆ ದಿನಾಲೂ । ದಿನಬಿಟ್ಟು ಒಂದೊಂದು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲೂ ।
ಸಿಗುತಿತ್ತು ಕಣ್ತುಂಬ ನೋಡಲು । ಚಾವಡಿಯಲಿ ಪೂಜೆಯ ಸಂಭ್ರಮವ ॥ 129

ಭಿಕ್ಷೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ದಿನಾಲು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ । ಚಾವಡಿಯ ಮುಂದಿನದೇ ದಾರಿ ಬಾಬಾರಿಗೆ ।
ಅದರಿಂದ ಸಹಜ ದರ್ಶನ ಬರುಹೋಗುವಾಗ್ಯೆ । ಸ್ಥಳ ಬಿಟ್ಟು ಕದಲದೆ ಅಮೀರನಿಗೆ ॥ 130

ಹಾಗೆಯೇ ದಿನಾಲು ಆಗಲು ಸಂಜೆ । ಬಾಬಾ ಬಂದು ಚಾವಡಿಯ ಮುಂದೆ ।
ತರ್ಜನಿ ಮಸ್ತಕಗಳ ತೂಗುವದರಿಂದೇ । ದಿಗ್ವಂದನದಲಿ ತೊಡಗುವರು ॥ 131

ಅಲ್ಲಿಂದ ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಹೋಗುತ । ಸಮಾಧಿಗೃಹದ ಮೂಲೆಯ ಪರ್ಯಂತ ।
ಅಲ್ಲಿಂದ ತಿರುಗಿ ಮಶೀದಿಯತ್ತ । ಭಕ್ತರೊಡಗೂಡಿ ಹೋಗುವರು ॥ 132

ದಿನ ಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಚಾವಡಿಯಲ್ಲಿ । ಹೆಸರಿಗೆಂಬಂತೆ ತೆರೆಯಲ್ಲಿ ।
ಹಲಿಗೆಯ ಬಾಗಿಲು ಇಬ್ಬರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ । ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಮಾತಿನಲಿ ಒಲವು ॥ 133

ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವವು ಪೂಜೆ ಆರತಿಗಳು । ಮುಗಿಸಿ ಹೋಗುವರು ಮನೆಗೆ ಭಕ್ತ ಜನಗಳು ।
ಆಮೇಲೆ ನಡೆವವು ಮಾತು ಪರಸ್ಪರರೊಳು । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತರಾಗಿ ಆಗ ॥ 134

ಹೊರನೋಟಕೆ ಬಂದೀ ವಾಸವದು । ಒಳಗೆ ಸಾಯಿ ದೃಢ ಸಹವಾಸ ಲಭಿಸುವದು ।
ಭಾಗ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೇಗೆಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವದು । ಇತರರಿಗೆ ಅಲಭ್ಯವಿದರುಪಭೋಗ ॥ 135

ಆದರೂ ಅಮೀರನಿಗೆ ಬೇಸರ ಬಂತು । ಒಂದೇ ಸ್ಥಳದಲಿ ಇರುವದೆಷ್ಟು । ಅದರಿಂದದು
ಬಂದೀವಾಸವೇ ಎನಿಸಿತು । ಎಲ್ಲಾದರೂ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡ ॥ 136

ಇಷ್ಟು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿದ್ದು । ಪರತಂತ್ರತೆ ಹೇಗೆ ಅವನಿಗೆ ಹಿಡಿಸುವದು ।
ಅವಗೆ ಆ ಬಂದೀಖಾನೆ ಸಾಕಾಗಿದ್ದು । ಒಂದು ಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಿತಮೀರನಿಗೆ । 137

ಬಾಬಾರ ಅನುಜ್ಞೆ ಪಡೆಯದೆ ಹೊರಟ । ತನ್ನ ನಿಯಮಿತ ಸ್ಥಳವನು ಬಿಟ್ಟ ।
ಹೋದವ ಕೋಪರಗಾಂವಕ್ಕೆನುತ । ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಲಿಳಕೊಂಡ ॥ 138

ನೋಡಿರಿ ಚಮತ್ಕಾರವನಲ್ಲಿಯದು । ಫಕೀರನೊಬ್ಬ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡುತಿದ್ದು ।
ತೃಷೆಯಿಂದ ಬಳಲುತಿದ್ದು । ಒಂದು ಗುಟುಕು ನೀರು ಕುಡಿಸಿರೆಂದ ॥ 139

ಅಮೀರನಿಗೆ ದಯೆ ಎನಿಸಲು । ಹೋದನವನಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಲು ।
ಅಲ್ಲಿಯೇ ನೀರು ಕುಡಿದ ಕ್ಷಣದೊಳು । ಆ ಫಕೀರನ ಪ್ರಾಣ ಹೋಯಿತು ॥ 140

ಅವನ ದೇಹಾವಸಾನವಾಯಿತು । ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ।
ಅದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು । ಗಡಬಡಿಸಿತು ಮನ ಅಮೀರನದು ॥ 141

ಜ್ಯೂರಿ ತುಂಬುವದು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ । ಆಗ ಈ ಆಕಸ್ಮಿಕ ಮರಣದ ಬಗ್ಗೆ ।
ಸರಕಾರದವರು ಶೋಧಿಸಿದಾಗ್ಯೆ । ಹಿಡಿದೊಯ್ಯಬಹುದು ಅದಕಾಗಿ ॥ 142

ನಡೆದ ಘಟನೆ ನಿಜವಿದ್ದರೂ । ಕೂಡಲೇ ಅದನಾರು ನಿರ್ಧರಿಸುವರು ।
ಸಾಕ್ಷಿ ಪುರಾವೆಗಳ ನಂತರ ನಿರ್ಣಯ ಕೊಡುವರು । ನ್ಯಾಯ ನಡೆಸುವ ರೀತಿಯೇ ಅದು ॥ 143

ನಾನೇ ಇವನಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಿದ್ದು । ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಫಕೀರ ಸತ್ತಿದ್ದು ।
ಸತ್ಯವಿದ್ದರೂ ಇದು ನಾ ಹೇಳಿದ್ದು । ಅನಾಯಾಸ ಅವರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕು ಬಿಡುವೆ ॥ 144

ನನ್ನದೇ ಸಂಬಂಧ ಬರುವದು ಮೊದಲು । ನನ್ನನ್ನೇ ಈ ಕಾರಣಕೆ ಹಿಡಿಯಲು ।
ಆಮೇಲೆ ಮರಣದ ನಿಜ ಕಾರಣ ತಿಳಿಯಲು । ನಾ ನಿರಪರಾಧಿಯೆಂದು ತಿಳಿದೀತು ॥ 145

ಅದರದು ನಿರ್ಧಾರವಾಗುವವರೆಗೆ । ಆ ದುಃಸಹ ಕಷ್ಟವ ಸಹಿಸುವದು ಹೇಗೆ ।
ಹಾಗೇ ಓಡಿದ ತಿರುಗಿ ಬಂದ ದಾರಿಗೆ । ಮನದಲಿದು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ॥ 146

ಅದರಿಂದ ಅಮೀರ ಆ ರಾತ್ರಿಯಲೇ । ಹೊರಟ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಲೇ ।
ಮುಂದೆ ಓಡುತಿದ್ದ ಹಿಂದೆ ನೋಡುತಲೇ । ದಾರಿಯಲಿ ಅಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತನಾಗಿ ॥ 147

ಹೇಗೆ ಮುಟ್ಟುವೆನು ಚಾವಡಿಯವರೆಗೆ । ನಿಶ್ಚಿಂತವಿಲ್ಲ ಮನ ಅದುವರೆಗೆ ।
ಶಂಕಿತ ವೃತ್ತಿಯಲಿ ಅಮೀರನು ಹೀಗೆ । ಶಿರಡಿಯತ್ತ ನಡೆದನು ॥ 148

ಎಂದ ಬಾಬಾ ನಾನಿದನೇನು ಮಾಡಿದೆ । ಎಂಥ ಕರ್ಮದಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಬಿದ್ದೆ ।
ನನ್ನ ಕರ್ಮ ನನಗೇ ಫಲಿಸಿದೆ । ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣ ತಿಳಿದಿದೆ ನನಗೆ ॥ 149

ಸುಖ ಬಯಸಿ ಚಾವಡಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ । ಅದಕಾಗಿ ನನ್ನ ಸೊಕ್ಕು ಮುರಿಸಿದೆ ।
ನನ್ನನಿನ್ನು ಶಿರಡಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು । ಈ ದುಃಖದಿಂದ ಮೇಲೆತ್ತು ॥ 150

ಧರ್ಮಶಾಲೆಯಿಂದ ಆ ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು । ಆ ಹೆಣವನು ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ।
ತಡಮಾಡದೆ ಅಮೀರ ಹೊರಟು । ನಡೆದ ಶಿರಡಿಯ ದಾರಿಯಲಿ ॥ 151.

'ಬಾಬಾ ಬಾಬಾ' ಎಂದು ನುಡಿಯುತ । ಕರುಣೆಯಿಂದವರ ಕ್ಷಮೆಯಾಚಿಸುತ ।
ಬಂದನಾಗ ಚಾವಡಿಯತ್ತ । ಮನಕೆ ಸ್ವಸ್ಥತೆ ಲಭಿಸಿತು ॥ 152

ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ಪಾಠ ಕಲಿತು । ಮನದಲಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಬಟ್ಟು ।
ಕೆಟ್ಟ ಕುಮಾರ್ಗಗಳನು ಬಿಟ್ಟು । ಅಮೀರ ವರ್ತಿಸತೊಡಗಿದ ॥ 153

ಇರಲಿ, ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದವಗೆ ಗುಣವಾಯಿತು । ಸಂಧಿವಾತವೆಲ್ಲ ಹೋಯಿತು ।
ಮುಂದೆ ಹೇಗೆ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಿತು । ಎಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಿರಿ ॥ 154

ಚಾವಡಿ ಇದ್ದದ್ದು ಮೂರೇ ಅಂಕಣ । ಆಗ್ನೇಯ ಮೂಲೆಯಲಿ ಬಾಬಾರ ಸ್ಥಾನ ।
ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಹಲಿಗೆಗಳ ವೇಷ್ಟನ । ಅಲ್ಲಿ ಬಾಬಾ ಮಲಗುತಿದ್ದರು ॥ 155

ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ದೀಪಗಳು ಉರಿಯುತಿದ್ದು । ಯಾವಾಗಲೂ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲೇ ಮಲಗುವದು ।
ಬಾಬಾ ಬೈರಾಗಿಗಳು ಹೊರಗೆ ಕೂಡುವದು । ಉಳಿದೆಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಕತ್ತಲಿರುತ್ತಿತ್ತು ॥ 156

ಅಮೀರನೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾತ । ಇತರ ಜನರು ಸುತ್ತಮುತ್ತ ।
ತಾವೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉರುಳುತ್ತ । ಅಂಥವರೂ ಕೆಲವರಿರುತ್ತಿದ್ದರು ॥ 157

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಬಾರ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ । ಅಂಥಿಂಥ ಸಾಮಾನು ಇಡುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ।
ಭಕ್ತ ಅಬ್ದುಲನು ಸೇವೆಯಲ್ಲಿ । ತತ್ಪರನಾಗಿ ಇರುತ್ತಿದ್ದನಾ ಪರಮ ವಿರಾಗಿ ॥ 158

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲಿ ಇರುತಿರಲು ಹೀಗೆ । ಬಾಬಾ ಕೂಗತೊಡಗಿದರು ಅಬ್ದುಲ್ಲಾನಿಗೆ ।
ನೋಡೋ ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ । ಭೂತವೊಂದು ಕುಣಿಯುತಿದೆ ॥ 156

ಕೇಳಿ ಒಂದೇ ಸಮನೇ ಅವನ ಕರೆಯವದು । ಅಬ್ದುಲ ಬಂದ ದೀಪ ಹಿಡಿದು ।
ಬಾಬಾ ಕೂಗಿ ಅವನಿಗೆಂದುದು । ಇದೀಗೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತಲ್ಲ ॥ 160

ಅಬ್ದುಲನೆಂದ ನೋಡಿದೆನಲ್ಲ । ಇಲ್ಲಿ ಏನೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ ।
ಬಾಬಾ ಎಂದರು ತೆರೆದು ಕಣ್ಣುಗಳ । ಸರಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲೆಡೆ ನೋಡಯ್ಯ ॥ 161

ಅಬ್ದುಲ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ನೋಡಿದ । ಬಾಬಾ ನೆಲ ಬಡಿಯುತಿದ್ದರು ದಂಡಕಾಷ್ಠದಿಂದ ।
ಎಚ್ಚರಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಮಲಗಿದ । ಜನರೆಲ್ಲ ಇದ ನೋಡುತಿದ್ದರು ॥ 162

ಅಮೀರ ಶಕ್ಕರ ಎಚ್ಚರಾದ । ಇಂದು ಇದೇನು ಗಲಾಟೆ ಎಂದ ।
ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲಿ ಪ್ರಹಾರ ಕಾಷ್ಠದಿಂದ । ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೇಕೆ ಮಾಡುತಿರುವರು ॥ 163

ನೋಡಿ ಬಾಬಾರ ಈ ಲೀಲೆ । ಅಮೀರ ಮನದಲರಿತ ಕೂಡಲೇ ।
ಹಾವೆಲ್ಲೋ ಬಂದಿದೆ ಅದರಿಂದಲೇ । ಅದ ತಿಳಿದು ಬಾಬಾ ಹೀಗೆ ಮಾಡುತಿಹರು ॥ 164

ಅವನಿಗೆ ಬಾಬಾರ ಅನುಭವ ಸಾಕಷ್ಟಿತ್ತು । ಅಲ್ಲದೇ ಬಾಬಾರ ಸ್ವಭಾವವೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು ।
ಮತ್ತು ಅವರ ಮಾತಿನ ಗತ್ತು । ಅದರಿಂದ ಅವನಿದ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ॥ 165

ಅರಿಷ್ಟವು ಭಕ್ತರ ತಲೆದೆಸೆಗೆ । ಇದ್ದಾಗ ಬಾಬಾ ಅನ್ನುವರು ತಮ್ಮ ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ।
ಈ ಭಾಷೆ ತಿಳಿದಿದೆ ಅಮೀರನಿಗೆ । ಅದರಿಂದವ ಮನದಿ ಗುರುತಿಸಿದ ॥ 166

ಅಷ್ಟರಲಿ ಅವನದೇ ತಲೆದೆಸೆಯತ್ತ । ಏನೋ ಆಲುಗಾಡುವಂತೆ ಕಾಣುತ ।
'ಅಬ್ದುಲ್ಲಾ ದೀಪ ತಾ ಇತ್ತ' । ಎಂದು ಅಮೀರ ಕೂಗಿದ ॥ 167
ದೀಪ ತರಲು ಹೊರಗೆ । ದೊಡ್ಡ ಸುರುಳಿ ಬಿತ್ತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ।
ಹಾವು ಈ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿಗೆ । ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡುತಿತ್ತು ॥ 168

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅದರ ಶಾಂತಿ ಮಾಡಿದರು । ಬಾಬಾರ ಮಹದುಪಕಾರವನು ಮನ್ನಿಸಿದರು ।
ಇದೆಂಥ ವಿಲಕ್ಷಣ ರೀತಿ ಎಂದರು । ಹೇಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಳಿಸುವರು ॥ 169

ಎಲ್ಲಿಯ ದೀಪ ಎಲ್ಲಿಯ ಬೆಳಕು । ಹೊತ್ತುಗೊತ್ತುಗಳ ಎಚ್ಚರ ಕೊಡಬೇಕು ।
ನಿಜಭಕ್ತರ ಸಂಕಟ ದೂರಾಗಬೇಕು । ಇದೇ ಅವರ ಯುಕ್ತಿಯಿತ್ತು ॥ 170

ಹೀಗೆ ಹಾವಿನ ಅನೇಕ ಕಥೆಗಳು । ಬಾಬಾರ ಚರಿತ್ರೆಯಲಿ ಬಂದಾವು ವರ್ಣಿಸಲು ।
ಗ್ರಂಥ ಅತಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗದಿರಲು । ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತತೆಯ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ ॥ 171

'ಹಾವು ಚೇಳುಗಳು ನಾರಾಯಣ' । ಸಂತ ತುಕಾರಾಮರದೀ ವಚನ ।
'ದೂರದಿಂದಲೇ ವಂದಿಸಬೇಕು ಅವುಗಳನ್' । ಈ ವಚನವೂ ಅವರದೇ ॥ 172

ಅವರೇ ಅನ್ನುವರು 'ಅಧರ್ಮ'ವದಕೆ । ಕಷ್ಟಕೊಡುವದೇ ಕಚ್ಚುವದೇ ಕೆಲಸವದಕೆ ।
ಆದರ ವಿಷಯದ ವರ್ತನಕ್ರಮಕೆ । ಇಂಥದೇ ನಿರ್ಬಂಧವೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದು ॥ 173

ಯಾರದು ಹೇಗೆ ಸ್ವಭಾವಧರ್ಮ । ಅದಕನುಸರಿಸಿ ಅವರ ಕರ್ಮ ।
ಈಶ್ವರೀ ಪ್ರೇರಣೆಯ ಸಮ । ಇದೇ ಇಲ್ಲಿಯ ಮರ್ಮವು ॥ 174

ಸಮಾಧಾನವು ಈ ಶಂಕೆಗೆ । ಒಂದೇ ಇರುವದು ಬಾಬಾರ ಬಳಿಗೆ ।
ಜೀವ ಮಾತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಸರಿಸಮವಿರುವಾಗ್ಯೆ । ಅಹಿಂಸೆಯೇ ಪ್ರಮಾಣ ಸರ್ವಾರ್ಥದಲಿ ॥ 175

ಚೇಳೇನು ಹಾವೇನು । ಈಶ್ವರನೇ ಎಲ್ಲರಲಿರುವವನು ।
ಅವನಿಚ್ಛೆ ಇರದೆ ಅಪಾಯವನೇನು । ಅವು ತಾನೇ ಮಾಡಬಲ್ಲವು ॥ 176

ಈ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವವೇ ಈಶ್ವರಾಧೀನ । ಸ್ವತಂತ್ರವಿಲ್ಲಿಲ್ಲ ಏನೇನ ।
ಇದು ಬಾಬಾರ ಅನುಭವಜ್ಞಾನ । ನಮ್ಮನು ದುರಭಿಮಾನ ಬಿಡಲಾರದು ॥ 177

ಕೆರೆಯಲಿ ಬಿದ್ದ ಚೇಳು ಒದ್ದಾಡುವದು । ನೀರಿನ ತಳಕೆ ಅದು ಹೋಗುವದು ।
ಆನಂದದಿ ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟುವದು ಇನ್ನೊಂದು । ನೀನೂ ಇತರರ ಹೀಗೆ ಕಾಡಿಸುವಿ ॥ 178

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕೇಳಿ ಚಪ್ಪಾಳಿ ತಟ್ಟುವದು । ಕೆರೆಯ ಅಂಚಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ।
ನೋಡಿ ಚೇಳು ಮುಳುಗುತಿರುವದು । ಕರುಣೆ ತುಂಬಿ ಕಳವಳಿಸುವ ॥ 179

ಆಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಅದರ ಬಳಿಗೆ । ಎರಡು ಬೆರಳಿನಲ್ಹಿಡಿದ ಮೆಲ್ಲಗೆ ।
ಅದರ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೇ ಹಾಗೆ । ಬೆರಳಿಗೆ ಕಡಿದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು ॥ 180

ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವದೇನು ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನ । ನಾವಿರುವಾಗ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಾಧೀನ ।
ಬುದ್ಧಿದಾತನವ ನಾರಾಯಣ । ಅವ ಮಾಡಿದಂತೆ ನಡೆಯುವದು ॥ 181

ಅನೇಕರ ಅನೇಕ ಅನುಭವ । ನಾನೂ ಹೇಳುವೆ ನಿಜಾನುಭವ ।
ಸಾಯಿ ವಚನದಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಗೌರವ । ವೈಭವ ಕೇವಲ ನಿಷ್ಠೆಯದು ॥ 182

ನಿತ್ಯದಂತೆ ಕಾಕಾಸಾಹೇಬ ದೀಕ್ಷಿತರು । ನಾಥ ಭಾಗವತ ಓದುತಿದ್ದರು ।
ಅದರಂತೆಯೇ ಪ್ರತಿ ರಾತ್ರಿ ಅವರು । ಭಾವಾರ್ಥ ರಾಮಾಯಣವನೋದುವರು ॥ 183

ದೇವರ ಮೇಲೆ ಹೂವು ತಪ್ಪೀತು । ಒಂದು ವೇಳೆ ಸ್ನಾನವೂ ತಪ್ಪೀತು ।
ಬೇರಾವ ನೇಮವಾದರೂ ತಪ್ಪೀತು । ಓದುವ ಸಮಯಮಾತ್ರ ಹಿಂದು ಮುಂದಾಗದು ॥ 184

ಏಕನಾಥರ ಇವೆರಡೂ ಗ್ರಂಥಗಳು । ಪರಮಾರ್ಥದ ಸಾರಸರ್ವಸವವೇ ಆಗಿರಲು ।
ಸಾಯಿ ಸಮರ್ಥರ ಅನುಗ್ರಹದ್ದೇ ನಿಜದೊಳು । ದ್ಯೋತಕವಾಗಿತ್ತು ದೀಕ್ಷಿತರಿಗೆ ॥ 185

ಆತ್ಮಜ್ಞಾನ ವೈರಾಗ್ಯ ನೀತಿ । ಇವುಗಳ ಅಖಂಡ ತ್ರಿಗುಣಜ್ಯೋತಿ ।
ಪ್ರಕಾಶಿಸುವದದವರ ದಿವ್ಯ ದೀಪ್ತಿ । ಈ ಅದ್ವಿತೀಯ ಸವಿ ಗ್ರಂಥದಲಿ ॥ 186

ಇದರೊಳಗಿನ ಬೋಧಾಮೃತದ ಬಟ್ಟಲು । ಭಾಗ್ಯವಶದಿಂದಾರ ತುಟಿಯತಾಗಲು ।
ಒಂದೇ ಸಲ ಅವರ ತ್ರಿತಾಪಗಳು । ಶಾಂತವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷವ ಪಡೆವನು ॥ 187

ಸಾಯಿ ಕೃಪೆಯಿಂದ ದೀಕ್ಷಿತರಿಗೆ । ಕೇಳಲು ಕೇಳುಗನೊಬ್ಬ ಬೇಕಿರುವಾಗ್ಯೆ ।
ಭಾಗವತ ಶ್ರವಣದ ಯೋಗ ಒದಗೆ । ಉಪಕಾರವಾಯಿತು ನನಗದರಿಂದ ॥ 188

ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಹೋಗತೊಡಗಿ । ಆ ಪವಿತ್ರ ಕಥೆಗಳ ಕೇಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ।
ಭಾಗ್ಯವಶ ಶ್ರವಣ ಸತ್ರವೇ ತೆರೆಯಲಾಗಿ । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಪಾವನವಾದವು ॥ 189

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತು । ಪರಮ ಪವಿತ್ರ ಕಥೆ ನಡೆದಿತ್ತು ।
ವಿಚಿತ್ರ ಅಡ್ಡಕಥೆಯೊಂದು ಬಂತು । ಶ್ರೋತೃಗಳು ಆ ಸಂಗತಿ ಕೇಳಿ ॥ 190

ಏನು ಮಾಡುವದು ಒಂದನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ । ಮತ್ತೊಂದನ್ನೇ ನೆನೆಯುವದು ಚಿತ್ತ ।
ಅದರ ಶ್ರವಣಾರ್ಹತೆಯ ತಿಳಿಯುತ । ಅದನೇಕೆ ಉಪೇಕ್ಷಿಸಲಿ ನಾನು ॥ 191

ರಾಮಾಯಣದ ಸುರಸ ಕಥೆ ನಡೆಯಿತು । ಹಣಮಂತನಿಗೆ ಮಾತೆಯ ಗುರುತು ಸಿಕ್ಕಿತು ।
ಆದರೂ ಒರೆ ನೋಡಲು ಸ್ವಾಮಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಕುರಿತು । ಕೊನೆಗೆ ಅನರ್ಥಕೆ ಸಿಕ್ಕಿ ತೊಳಲಿದ ॥192

ರಾಮಬಾಣದ ಬರೀ ಗಾಳಿ ಸೋಕಲು । ಹನುಮಂತ ಆಕಾಶದಲಿ ಗರಗರ ತಿರುಗಹತ್ತಲು ।
ಪ್ರಾಣ ಕಸಿವಿಸಿಗೊಂಡು ಗಾಬರಿಯಾಗಲು । ಅವನ ಪಿತನಾ ಸಮಯಕೆ ಬಂದನಲ್ಲಿ ॥193

ಅವನ ಹಿತವಚನವ ತಿಳಿದು । ಹನುಮಂತ ರಾಮನಿಗೆ ಶರಣು ಬಂದು ।
ಈ ಭಾಗದ ಶ್ರವಣ ನಡೆಯುತಿದ್ದು । ಆಗೊಂದು ವೈಚಿತ್ರ್ಯ ನಡೆಯಿತು ॥ 194

ಕಥಾ ಶ್ರವಣದಲಿ ಚಿತ್ತಸಲ್ಲಗ್ನ । ಶ್ರವಣಾನಂದದಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮಗ್ನ ।
ಆಗೊಂದು ವೃಶ್ಚಿಕ ಮೂರ್ತಿವೆತ್ತಂತೆ ವಿಘ್ನ । ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂತೋ ತಿಳಿಯದು ॥ 195

ತಿಳಿಯದದರ ಆಟದ ಪರಿ । ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಿತು ಹೆಗಲನೇರಿ ।
ಸರಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ತಳಊರಿ । ಕಥೆಯ ರುಚಿ ಸವಿಯುತಿರುವಂತೆ ॥ 196

ನನಗಿರಲಿಲ್ಲ ಗಮನ ಇತ್ತ । ಆದರೂ ಯಾರದು ಹರಿಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ತ ।
ಅಂಥವರ ಸಂರಕ್ಷಕ ಹರಿಯೇ ಇರುತ । ಬಾಬಾ ಇದ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟರು ॥ 197

ಸಹಜ ಹೋಗಲು ದೃಷ್ಟಿಯತ್ತ । ಭಯಂಕರ ಚೇಳನು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ ।
ಉಪರಣೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದೆ ಸ್ವಸ್ಥ । ನನ್ನ ಬಲ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ॥ 198

ಒಂದಿನಿತೂ ಇಲ್ಲ ಚಲನ ವಲನ । ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತದಿಂದ ಇತ್ತು ಗಮನ ।
ಮಾಡುತಿರುವಂತೆ ಕಥಾಶ್ರವಣ । ನಿಜಾಸನದಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ॥ 199

ದೇಹ ಸ್ವಭಾವನನುಸರಿಸಿ ಏನಾದರೂ । ತಿಳಿಯದೇ ಕೊಂಡಿಯನು ಅಲುಗಾಡಿಸಿದ್ದರೂ ।
ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೂ । ಅನಿವಾರ ನೋವುಂಟು ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು ॥ 200

ರಾಮ ಕಥೆಗೇರಿತ್ತು ರಂಗ । ಶ್ರೋತೃವಕ್ತಾರರಿಬ್ಬರೂ ಪುರಾಣದಲಿ ದಂಗ ।
ಎಲ್ಲರದೂ ಆಗುತಿತ್ತಾಗ ರಸಭಂಗ । ಇಂಥ ದುರ್ಧರ ಈ ಕುಸಂಗ ॥ 201

ರಾಮಕಥೆಯ ಮಹಿಮೆಯೇ ಇದು । ಅಲ್ಲಿ ವಿಘ್ನಗಳ ಹೆಚ್ಚಳ ಏನೂ ನಡೆಯದು ।
ಅದಕೇ ಉಪರಮವಾಗಬೇಕಾಗುವದು । ತನ್ನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಮರೆತು ॥ 202

ರಾಮ ಕೃಪೆಯಿಂದ ವಿಚಾರ ಬಂದು । ಮೆಲ್ಲಗೆ ಈ ಉಪಾಧಿಯ ದೂರ ಚೆಲ್ಲುವದು ।
ಆಚಂಚಲ ಬುದ್ಧಿಯ ನಂಬಬಾರದು । ಪರಮಾವಧಿಯಾಗುವವರೆಗೆ ॥ 203

ಉಪರಣೆ ಇತ್ತು ಹೊತ್ತಿದ್ದು । ಅದರ ಎರಡೂ ದಂಡೆಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ।
ಚೇಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು । ತೋಟದಲಿ ಅದನು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ ॥204

ಚೇಳಿನ ಜಾತಿ ಭಯಂಕರ ಮೊದಲೇ । ಹೆದರಿಕೆ ಯಾವಾಗ ಅದು ಹೋದೀತು ತನ್ನ ಜಾತಿಯ ಮೇಲೆ ।
ಬಾಬಾರ ದೃಢ ಆಜ್ಞೆ ಇತ್ತದರಿಂದಲೇ । ಕೊಲ್ಲಲೂ ಮನಬಾರದು ॥ 205

ಇಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತೃಗಳು ಶಂಕಿಸಬಹುದು । ದುಷ್ಟ ಚೇಳಿನ ಜಾತಿ ಅದನೇಕೆ ಕೊಲಬಾರದು ।
ಅದು ಕಡಿದರೆ ಸುಖಿಯಾರಿಗಿರುವದು । ಅದನೇಕೆ ಹೊಡೆಯಬಾರದು ತಿಳಿಯದು ॥ 206

ಹಾವು ಚೇಳುಗಳಂಥ ವಿಷದ ಪ್ರಾಣಿಗಳನು । ಉಪೇಕ್ಷಿಸಬಾರದು ಯಾರೂ ಅವುಗಳನು ।
ಬಾಬಾರಾದರೂ ಅವುಗಳನೇನು । ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲು ಹೇಳುವರೇ ॥ 207

ಶ್ರೋತೃಗಳ ಶಂಕೆ ನಿಜವಿರುವದು । ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಇರುವದು ನನ್ನದೂ ।
ಹಿಂದೆ ಇಂಥ ಪ್ರಸಂಗ ಬಂದಾಗ ನಡೆದುದು । ಬಾಬಾರ ರೀತಿಯನು ಕೇಳಿ ॥ 208

ಇದಕಿಂತ ಕಠಿಣವಿತ್ತು ಪ್ರಸಂಗ । ಶಿರಡಿಯಲಿ ಕಾಕಾರ ವಾಡೆಯೊಳಗ ।
ಒಮ್ಮೆ ಅಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಕಿಡಕಿಯ ಒಳಗೆ । ಕೆಟ್ಟ ಹಾವೊಂದು ಕಾಣಿಸಿತು ॥ 209

ಚೌಕಟ್ಟಿನ ಕೆಳಗಿನ ತೂತಿನೊಳಗಿಂದ । ಹಾವು ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದ ।
ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿದವು ಅಲ್ಲಿಯ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಿಂದ । ಸುರುಳಿ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡಲ್ಲೇ ಕುಳಿತಿತು ॥ 210

ಕಣ್ಣು ಕುಕ್ಕಿದರೂ ಪ್ರಕಾಶವ ಕಂಡು । ಮನುಷ್ಯರ ಓಡಾಟದಿಂದ ಹೆದರಿಕೊಂಡು ।
ಗದ್ದಲವಾಗಲು ಮುದುಡಿಕೊಂಡು । ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತಿತ್ತು ॥ 211

ಹಿಂದೂ ಸರಿಯದು ಮುಂದೂ ಬರದಾಯಿತು । ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ತೂಗಿಸುತಿತ್ತು ।
ಆಗ ಗಡಿಬಿಡಿ ಸುರು ಆಯಿತು । ಹೇಗಿದನು ಕೊಲ್ಲುವದೆಂದು ॥ 212

ಯಾರು ಕೋಲು ಯಾರು ಕಟ್ಟಿಗೆ । ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಂದರಾಗ್ಯೆ ।
ಆದರೆ ಸ್ಥಳವು ಇಕ್ಕಟ್ಟಿರುವಾಗ್ಯೆ । ಬಹಳ ವಿಚಾರದಲಿ ಬಿದ್ದರು ॥ 213

ಸಹಜ ಒಂದು ಏಟು ಹಾಕಿದಾಗ್ಯೆ । ಇಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು ಗೋಡೆಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ।
ಮೊದಲು ಬರುತಿತ್ತು ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿಗೆ । ಮಹತ್ಸಂಕಟದಲ್ಲೆನ್ನ ಸಿಲುಕಿಸುತ್ತಿತ್ತು ॥ 214

ಸರಿಯಾಗಿ ಪೆಟ್ಟು ಬಿದ್ದರೆ ಒಳಿತು । ತಪ್ಪಿದರೆ ಅಪಾಯ ಅದು ಇಡುವದು ಸಿಟ್ಟು ।
ದೀಪ ಹಿಡಿದು ಹುಡುಕಲಾಯಿತು । ಅಷ್ಟರಲಿ ಅದಕೆ ಸ್ಥಳ ಸಿಕ್ಕು ಓಡಿತು ॥ 215

ಆದರ ಸಮಯವಿನ್ನೂ ತುಂಬಿ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ । ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ದೈವವೂ ಇತ್ತು ಸಬಲ ।
ಇದ್ದಿತಾದರೂ ಅದು ಕೆಟ್ಟ ಕಾಲ । ಬಾಬಾ ರಕ್ಷಿಸಿದರೆಮ್ಮನು ॥ 216

ಬಂದ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಕುರಿತು । ಅದು ಸರಸರನೇ ಹೊರಟು ಹೋಯಿತು ।
ತಾನು ನಿರ್ಭಯನಾಗಿ ಇತರರನೂ ನಿರ್ಭಯವಾಗಿಸಿತು । ಪರಸ್ಪರರಿಗೆ ಸುಖವೆನಿಸಿತು ॥ 217

ಆಮೇಲೆ ಮುಕ್ತಾರಾಮನೆದ್ದ । ಅಂತೂ ಪಾಪ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿತು ಎಂದ ।
ಓಡಿಹೋಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಛಿದ್ರದಿಂದ । ಜೀವಕ್ಕೆ ಎರವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು ॥ 218

ಮುಕ್ತಾರಾಮನ ಆ ದಯಾಮಯತೆಯ ನೋಡಿ । ಕೆಡುಕೆನಿಸಿತೆನ್ನ ಮನದಿ ।
ಈ ದಯಾದೃಷ್ಟಿ ಪ್ರಯೋಜನ ಯಾವ ತೆರದಿ । ಹೀಗಾದರೆ ಸೃಷ್ಟಿ ನಡೆದೀತೆ ॥ 219

ಮುಕ್ತಾರಾಮ ಬರುತಿದ್ದನೆಂದಾದರೂ । ಆಗ ಮುಂಜಾವು ಸಂಜೆ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದೆವೆಲ್ಲರೂ ।
ನನ್ನ ಹಾಸಿಗೆ ಸುರುಳಿ ಕಿಡಕಿಯ ಹತ್ತಿರವಿತ್ತಾದರೂ । ನನಗವನ ಮಾತು ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ ॥220

ಅವನು ಪೂರ್ವ ಪಕ್ಷ ಮಂಡಿಸಿದ । ನಾ ಪಕ್ಷ ಮಂಡಿಸಿದೆ ಉತ್ತರದ ।
ಜೋರಾಗಿ ನಡೆಯಿತು ವಾದ ವಿವಾದ । ನಿರ್ಣಯ ಹಾಗೇ ಉಳಿಯಿತು ॥ 221

ಒಬ್ಬನೆಂದ ಸರ್ಪವ ಕೊಲಬೇಕು । ಒಂದು ಕ್ಷಣವೂ ಉಪೇಕ್ಷಿಸದಿರಬೇಕು ।
ಇನ್ನೊಬ್ಬನೆಂದ ಆ ನಿಷ್ಠುರತೆ ಏಕೆ ಬೇಕು । ಆ ನಿರಪರಾಧಿ ಜೀವದ ಜೊತೆ ॥ 222

ಒಬ್ಬ ಮಾಡುವ ಮುಕ್ತಾರಾಮನ ಧಿಕ್ಕಾರ । ಇನ್ನೊಬ್ಬ ನನಗೀಯುತಿದ್ದ ಪುರಸ್ಕಾರ ।
ವಾದ ಬೆಳೆಯಿತು ಪರಸ್ಪರ । ಅದಕೆ ಅಂತಪಾರವಿಲ್ಲದಾಯಿತು ॥ 223

ಮುಕ್ತಾರಾಮ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಹೋದನತ್ತ । ನಾನೂ ಬದಲಿ ಮಾಡಿದೆ ನನ್ನ ಸ್ಥಳನಿತ್ತ ।
ಆ ಛಿದ್ರಕೊಂದು ಕಲ್ಲು ಬಡಿದು ಮುಚ್ಚಿ ಬಿಡುತ । ಮಲಗಲು ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಡಿಸಿದೆ ॥ 224

ಬರತೊಡಗಿತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಮಂಪರು । ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಲು ಹೋದರು ।
ಆಕಳಿಸ ಹತ್ತಿದೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದು । ವಾದ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೇ ಮುಗಿಯಿತು ॥ 225

ರಾತ್ರಿ ಕಳೆದು ಬೆಳಗಾಯಿತು । ಶೌಚ ಮುಖಮಾರ್ಜನ ಮುಗಿಯಿತು ।
ಬಾಬಾ ಲೇಂಡಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಂದಾಯಿತು । ಜನರು ಮಶೀದಿಯಲಿ ಕೂಡಿದರು ॥ 226

ನಿತ್ಯದಂತೆ ಪ್ರಾಥಃಕಾಲದಲಿ । ಮಶೀದಿಗೆ ಬಂದೆ ನಿತ್ಯದ ಸಮಯದಲಿ ।
ಮುಕ್ತಾರಾಮಾದಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ । ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳಗಳಲಿ ಕುಳಿತರು ॥ 227

ಕೈಮೇಲೆ ತಂಬಾಕು ತಿಕ್ಕುವರೊಬ್ಬರು । ಬಾಬಾರ ಚಿಲುಮೆಯ ತುಂಬುತಿದ್ದರಿನ್ನೊಬ್ಬರು ।
ಬಾಬಾರ ಕೈಕಾಲು ಒತ್ತುತ್ತಿದ್ದರು । ಸೇವೆ ಈ ರೀತಿಯಲಿ ನಡೆದಿತ್ತು ॥ 228

ಬಾಬಾ ಎಲ್ಲರ ವೃತ್ತಿಯ ಬಲ್ಲರು । ಆಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವರು ।
ವಾದವಿವಾದ ಏತಕ್ಕಾದರೂ । ನಡೆಯಿತು ವಾಡೆಯಲಿ ನಿನ್ನೆ ರಾತ್ರಿ ॥ 229

ಆಮೇಲೆ ನಾನು ನಡೆದದ್ದು ಹೇಗೆ । ಬಾಬಾರೆದುರು ಹೇಳಿದನೆಲ್ಲ ಹಾಗೇ ।
ಹೊಡೆಯಬೇಕೋ ಬೇಡವೋ ಹೇಗೆ । ಹಾವನು ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲಿ ॥ 230

ಬಾಬಾರದಂತೂ ಒಂದೇ ಮಾತು । ಹಾವು ಚೇಳಾದರೇನಾಯಿತು ।
ಈಶ್ವರನೇ ವಾಸಿಸುವ ಎಲ್ಲದರಲಿಂತು । ಅದಕೆಲ್ಲದರಲಿ ಪ್ರೇಮವಿರಬೇಕು ॥ 231

ಈಶ್ವರನೇ ಸೂತ್ರಧಾರಿ ಜಗಕೆಲ್ಲ । ಅವನಾಜ್ಞೆಯಿಂದಲೇ ನಡೆಯುವದೆಲ್ಲ ।
ಹಾವು ಚೇಳು ಏನೇ ಇರಲೊಲ್ಲ । ಆಜ್ಞೆಯ ಬಿಟ್ಟು ನಡೆಯವು ॥ 232
ಆದಕೇ ಪ್ರಾಣಿ ಮಾತ್ರಗಳಲಿ । ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ದಯೆಯೇ ಇರಲಿ ।
ಸಾಹಸ ಬಿಟ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ಇರಲಿ । ಶ್ರೀಹರಿಯು ರಕ್ಷಿಸುವನೆಲ್ಲರನೂ ॥ 233

ಇಂಥ ಅದೆಷ್ಟೋ ಕಥೆಗಳು । ಸಾಯಿಬಾಬಾರ ಬಗ್ಗೆ ಇರಲು ।
ಅವುಗಳ ಸಾರವನು ಮಾತ್ರ ಗ್ರಹಿಸಲು । ಶ್ರೋತೃಗಳು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ॥ 234

ಮುಂದಿನಧ್ಯಾಯ ಇದಕಿಂತ ಅಂದ । ತುಂಬಿದ ಭಕ್ತಿ ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಂದ ।
ಭಕ್ತ ದೀಕ್ಷಿತರ ಕಠಿಣ ಪ್ರಸಂಗದ । ಕುರಿ ಕೊಲ್ಲಲು ಹೊರಡುವ ॥ 235

ಭಕ್ತ ಹೇಮಾಡಪಂತ ವಿರಚಿತೆ । ಯಥಾಮತಿ ಲಲಿತಾನುವಾದಿತೆ ।
ಶ್ರೀ ಸಾಯಿಸಮರ್ಥ ಸಚ್ಚರಿತೆ । ಅಪಮೃತ್ಯು ನಿವಾರಣಂನಾಮ
ದ್ವಾವಿಂಶೋಧ್ಯಾಯಃ ಸಂಪೂರ್ಣಃ ॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದ್ಗುರು ಸಾಯಿನಾಥಾರ್ಪಣಮಸ್ತು ॥

॥ ಶುಭಂ ಭವತು ॥